บารมีหลวงพ่อ

ไพจิตร ม้าประเสริฐ
R14002

ดิฉัน ได้มีโอกาสมากราบหลวงพ่อจรัญเมื่อประมาณ ๗ ปีที่แล้ว *ด้วยแรงดลใจจากหนังสือกฎแห่งกรรม* ซึ่งมีพี่สาวที่ทำงานอยู่กรมทางหลวง นำมาให้อ่าน ดิฉันจึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อท่านมากขึ้น ดิฉันขอให้พี่สาวช่วยสอบถามผู้ที่รู้ว่า *"วัดป่ามะม่วง และ หลวงพ่อองค์นี้มีจริงหรือไม่"* อยากจะหาโอกาสไปกราบท่าน ดิฉันได้ทราบว่า *หลวงพ่อจรัญ* วัดอัมพวัน เมืองสิงห์บุรี *เป็นองค์เดียวกับหลวงพ่อวัดป่ามะม่วง* ดิฉันเกิดความปีติยินดีมาก คิดว่าต้องไปกราบท่านให้ได้ ประกอบกับช่วงนั้น ลูกสาวคนโตของดิฉันจะไปศึกษาปริญญาโทต่อที่ประเทศอังกฤษ ดิฉันได้ถือโอกาสนี้ขอร้องให้สามีช่วยขับรถไปที่วัด เนื่องจากสามีเป็นคนไม่ชอบเข้าวัด และไม่เลื่อมใสหลวงพ่อองค์ใดเลย แต่ก็น่าแปลกใจที่ยอมพาไปกราบท่าน ตอนที่ไปกราบท่านครั้งแรก ดิฉันเห็นท่านเหลือบมอง แต่พอเรียนถามอะไรถ่านก็ตอบแบบดุ ๆ (ด้วยความรู้สึกในตอนนั้น) ตอนแรกก็เกิดท้อใจว่าเราตั้งใจมากราบท่าน และ อยากให้ท่านเมตตา อาจเป็นบุญของดิฉันและครอบครัวที่จะได้ท่านเป็นที่พึ่งต่อไปในภายหน้า จึงเหมือนมีแรงบันดาลใจ หรือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์บอกว่า ต้องพยายามไปกราบท่านอีกให้ได้

จากนั้นดิฉันได้มีโอกาสไปกราบท่านอีก ๒ ครั้ง พอดีมีเพื่อนโทรมาชวนให้ไปปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน ๓ วัน ตอนแรกดิฉันอยากจะบอกยกเลิกกับเพื่อน แต่ก็แปลกเหมือนมีบางสิ่งเตือนว่า *"อย่านะ ต้องไปปฏิบัติให้ได้"* ก็เลยตัดสินใจไป

นับจากวันที่ไปปฏิบัติกรรมฐาน ดิฉันคิดว่าต้องพยายามไปกราบให้ท่านเมตตาให้ได้ พอไปถึงวัด คนทางวัดบอกว่าท่านอยู่ที่กุฏิ ดิฉันก็พาลูก ๆ ขึ้นไปกราบท่าน ส่วนสามีเป็นคนเฉย ๆ ไม่ค่อยสนใจ จึงนั่งคอยอยู่ด้านนอก วันนั้นหลวงพ่อท่านต้องขึ้นไปอบรมเด็กที่ศาลาใหญ่ ประกอบกับมีญาติโยมไปรอทราบท่านเป็นจำนวนมาก ท่านจึงเลี่ยงเดินลงทางด้านประตูหลัง เดินอ้อมไปทางด้านหน้ากุฏิ คนข้างนอกก็ก้มลงกราบท่าน รวมทั้งสามีดิฉันด้วย

พอขึ้นรถจะกลับบ้าน สามีบอกดิฉันและลูกว่า ***"รู้ไหม ตอนหลวงพ่อเดินผ่านด้านหน้ากุฏิ ท่านเดินมาจับมือรับไหว้ และ พูดอะไรด้วย แต่ฟังไม่ถนัด"*** ทำให้สามีดิฉันเกิดความปีติเป็นอย่างมาก

พอดิฉันและลูกสาวทั้งสอง ได้ฟังก็รู้สึกใจไม่ดี เหมือนมีลางสังหรณ์ว่า การที่หลวงพ่อท่านจับมือครั้งนี้ อาจไม่ใช่เรื่องดี เพราะเท่าที่อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมมา ทราบว่าบุคคลที่หลวงพ่อท่านทัก บางทีเป็นการที่หลวงพ่อท่านแผ่เมตตา ให้ผู้มีเคราะห์กรรม ดิฉันจึงบอกสามีว่า *"บางทีท่านอาจแผ่เมตตาให้พ่อ อาจจะเกิดอะไรขึ้นก็ได้ ท่านอาจจะเห็นอะไร ต้องระวังไว้บ้างนะ"*

หลังจากนั้นไม่นาน เคราะห์กรรมก็เกิดขึ้นในครอบครัวของดิฉัน ปรกติสามีจะเป็นคนดี ไม่เที่ยว ไม่เล่นการพนัน ไม่ดื่ม เพื่อน ๆ คนรอบข้าง และ ญาติชมอยู่เสมอ แต่คงเป็นกรรมของสามีดิฉัน วันหนึ่งก็อ่านหนังสือพิมพ์เจอเพื่อนหญิงสมัยเรียนมัธยมปลาย ที่เคยเรียนอยู่ต่างจังหวัดด้วยกันว่า เพื่อนหญิงคนนี้เป็นคนเก่ง มีชื่อเสียงด้านการโรงแรม อยู่จังหวัดชายทะเลภาคตะวันออก ประจวบกับช่วงนั้นดิฉันมีเหตุต้องไปลอยอังคารพี่ชายที่จังหวัดนั้นพอดี สามีก็ชวนลูกสาวกับดิฉันออกไปหาเพื่อนหญิงคนนั้น รับประทานอาหารเย็นที่โรงแรมของเธอ ดิฉันก็ไม่คิดอะไรมาก เห็นว่าเป็นเพื่อนนักเรียนธรรมดาที่เคยเรียนด้วยกัน จากวันนั้นสามีก็เริ่มติดต่อโทรศัพท์หาผู้หญิงคนนี้ โดยทางครอบครัวก็รับทราบ ดิฉันกับลูกสาวก็สังหรณ์ใจว่าอาจมีเหตุไม่ดีเกิดขึ้นกับครอบครัวของเรา เนื่องมาจากผู้หญิงคนนี้

เนื่องจากลูกสาวคนโตมีโครงการจะไปศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ ผู้หญิงคนนี้คงยังติดต่อกับสามีดิฉัน และเสนอสามีฉันว่า เธอมีเพื่อนทำงานแนะแนวเรื่องการศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ จึงนัดสามีดิฉันให้พาลูกสาวไปสอบถามเรื่องเรียนต่อกับเพื่อนของเธอ พอเสร็จธุระ สามีก็พาลูกมาส่งบ้านพร้อมผู้หญิงคนนี้ และขอไปรับประทานอาหารเย็นต่อกับผู้หญิงคนนี้ และ เพื่อน ๆ ของเธอ ลูกสาวดิฉันมักเป็นคนมีลางสังหรณ์ที่แม่น บอกกับดิฉันว่า *"ผู้หญิงคนนี้ มีอะไรแปลก ๆ อาจมาทำลายครอบครัวเรา คงไม่ใช่เพื่อนนักเรียนธรรมดากับพ่อ"* ดิฉันก็ยังไม่วิตกอะไรมาก คิดว่าสามีคบหากับผู้หญิงคนนี้ก็เปิดเผยให้ครอบครัวรับทราบ

หลังจากวันนั้น สามีดิฉันก็เกิดอาการซึมเศร้า เริ่มนอกใจไม่สนใจทำงาน ดิฉันต้องรับผิดชอบธุรกิจที่ทำอยู่คนเดียว มีปัญหาทะเลาะระหองระแหงกันตลอด บางครั้งดิฉันก็คิดถึงขนาดจะฆ่ากันให้ตายไปข้างหนึ่ง อาจเป็นเพราะดิฉันก็เป็นคนเจ้าอารมณ์ โมโหง่าย เนื่องจากเป็นลูกสาวคนเดียวในจำนวนพี่น้อง คุณพ่อคุณแม่ท่านจึงตามใจ บางครั้งก็คิดประชดชีวิตตัวเอง แต่ก็หักห้ามใจไว้

วันหนึ่งดิฉันพยายามชวนสามีให้พาดิฉันและลูกไปหาหลวงพ่อจรัญอีกครั้ง และ ได้กราบเล่าเรื่องความเป็นมาของปัญหาครอบครัวให้ท่านฟัง ท่านซักถามเรื่องราวกับดิฉันและลูก ลูกสาวคนโตเสียใจเรื่องพ่อมาก น้ำตาไหลเต็มหน้า ซึ่งถือว่าเป็นบุญของลูก ท่านเมตตารับลูกสาว ๒ คนให้เป็นลูกท่าน ดิฉันเกิดความปีติมาก ท่านเตือนดิฉันว่า *"ทำอะไรให้ใจเย็น ๆ มันเป็นเวรกรรม ความจริงสามีเป็นคนดี"* ดิฉันไม่คิดมาก่อนว่าหลวงพ่อจะเมตตาเราขนาดนี้ จึงคิดว่าเพราะความตั้งใจแน่วแน่ของดิฉัน ที่จะมากราบท่านจนท่านเมตตา และ อาจาเป็นเพราะท่านต้องการลองใจเราก่อนก็เป็นได้ว่า มีความอดทน ตั้งใจ เลื่อมใสศรัทธาท่านแค่ไหน ซึ่งเรื่องนี้ดิฉันได้เตือนเพื่อน ๆ และคนรู้จักหลายคนที่เคยมากราบท่านแล้วว่า ท่านดูจากความตั้งใจและศรัทธาของคนมา ไม่ได้เลือกที่จะคุย หรือ เมตตาเฉพาะแต่คนมีเงิน เพราะตัวดิฉันเองก็ไม่เคยทำบุญ ถวายเงินท่านมากมาย ท่านยังเมตตาขนาดนี้ *ถ้าใครมีทุกข์ก็จะตักเตือน แผ่เมตตา และ ให้หลักธรรมไปปฏิบัติ เพื่อจะได้ยอมรับกับกรรมที่ทำมา*

ดิฉันเองได้พยายามชวนลูกและสามีไปวัดเป็นประจำ จนตอนหลังสามีไปติดพันกับผู้หญิงคนนี้มาก ไม่ยอมพาไปและทิ้งครอบครัวไปเกือบ ๒ ปี ลูกสาวคนโตก็ไปเรียนต่อแล้ว ช่วยนี้ดิฉันก็พาลูกสาวคนเล็กไปกราบท่านเสมอ จนครั้งหนึ่งท่านพูดว่า *"มันเป็นเวรกรรมนะ อย่าไปทำอะไรเค้านะ เค้าไม่ได้โดนอาคมใครหรอก ถ้าเค้าไม่เป็นอย่างนี้เค้าต้องตายรู้ไหม" "จากเป็นยังดีกว่าตาย ปล่อยเขาไปสักพัก หมดเวรก็จะกลับมาเอง ให้อดทน พยายามปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรของเขา"* อีกทั้งท่านยังให้กำลังใจให้กลับไปประกอบธุรกิจเองให้ได้

ดิฉันนึกย้อนเหตุการณ์ดู รู้สึกว่าหลวงพ่อมีญาณวิเศษ รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ เพราะวันนั้นเพื่อนดิฉันได้พาไปหาหมอไสยศาสตร์ ที่จะทำให้ผู้หญิงคนนั้นมีอันเป็นไปก่อนที่จะเดินทางไปหาท่านที่สิงห์บุรี ดิฉันคิดถึงคำสอนของหลวงพ่อที่สอนไว้ เลยไม่คิดจะทำพิธี

เพราะไม่อยากจองเวรกรรมกันต่อไป ท่านก็ได้ทักเรื่องนี้ขึ้นมาเมื่อไปกราบท่าน ทำให้ดิฉันและลูกศรัทธาท่านมากขึ้นอีก

ดิฉันคิดว่า ทำธุรกิจคนเดียวไม่ไหว ลูกคนเล็กยังเรียนปริญญาตรีอยู่ จึงไปเรียนถามท่านว่าจะให้ลูกคนโตกลับมาช่วยงาน ท่านเตือนว่ายังไงก็ต้องส่งให้เรียนให้จบโท ท่านไม่ให้กลับ ให้ดิฉันอดทนทำธุรกิจต่อไปซึ่งท่านว่าทำได้ ท่านถามลูกสาวคนเล็กว่า จะเรียนโทต่อไหม ลูกตอบว่า *"จะเรียนเจ้าค่ะ"* ท่านยิ้ม ๆ แล้วบอกว่า เรานะจะเรียนก็ได้ แต่ให้เรียนในเมืองไทย ไม่ต้องไปนอก ลูกสาวยังตอบกลับไปว่า *"หนูอยากไปเมืองนอกเหมือนพี่"* หลวงพ่อท่านเลยว่า *"เอ็งอยากไปก็ตามใจ"* แล้วไม่ว่าอะไรต่อ

ต่อมาดิฉันและลูกจึงตีความออกว่า ท่านพูดไว้เป็นนัยนั้นเป็นความจริง อีกปีกว่า ๆ ต่อมา ช่วงเศรษฐกิจไม่ดี ค่าเงินบาทอ่อนตัวมาก ช่วง *ไอ เอม เอฟ* คนเรียกลูกหลานที่อยู่เมืองนอกกลับมากันมาก ประกอบกับปัญหาครอบครัวยังไม่คลี่คลาย ทำให้ลูกคนเล็กไม่ได้ไปต่อโทที่เมืองนอก

ตอนมีเรื่องใหม่ ๆ เคยกราบเรียนถามท่านว่า สามีจะหายไหมคะ ท่านว่าหายแต่อีก ๓ ปีกว่า ๆ ในใจก็คิดว่านี่ก็เกือบ ๒ ปีแล้วยังไม่มีอะไรดีขึ้น ช่วงนั้นนึกในใจอยากจะทำไม่ดีหลายครั้ง แต่ทุกครั้งก็แปลกเหมือนท่านรู้ พอเจอท่านก็จะตักเตือนอยู่ตลอดว่า ขอให้ขายดี ๆ นะ ขายได้หมดทุกอย่าง แต่ตัวต้องเก็บไว้ ซึ่งท่านก็ให้กำลังใจตลอดมา

ปี ๔๐ ท่านก็บอกลูกว่า ให้ไปเรียกพอกลับบ้านได้แล้ว ลูกคนเล็กเรียนจบจะรับปริญญา สามีจะมางานรับปริญญาลูก จะกลับมาอยู่บ้าน พร้อมทั้งลูกคนโตก็จบโท กลับมาอยู่บ้านพร้อมกันอีกครั้ง แต่เวรกรรมยังไม่หมด สามีกลับมาบ้านแต่ก็ยังปฏิบัติตัวแปลกแยกและอารมณ์ฉุนเฉียวง่าย ทำให้เกือบจะเลิกกันอีก แต่คงเป็นเพราะเมตตาที่หลวงพ่อแผ่ให้และการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน ทำให้ดิฉันเป็นคนใจเย็นและมีเหตุผลมากขึ้น คิดก่อนทำ และอดทนจนเรื่องราวต่าง ๆ ผ่านไปด้วยดี อีกราว ๒ ปีต่อมา สามีจึงกลับมาเป็นปกติ ทำให้ครอบครัวกลับมาสมบูรณ์อีกครั้ง ซึ่งรวมเวลาที่มีเรื่องเกิดขึ้นมาก็ประมาณ ๕ ปี

ดิฉันอยากฝากเรื่องราวของครอบครัวดิฉันไว้เป็นอุทาหรณ์ว่า ***การครองเรือนนั้น*** *ผู้หญิงเรา ต้องอดทน และ ให้อภัยซึ่งกันและกัน อย่าถือทิฐิเอาชนะกัน ไม่ประชดชีวิตด้วยการมีสามีใหม่ ฆ่าตัวตาย หรือ ฆ่าอีกฝ่ายหนึ่ง เพราะทำให้ต้องจองเวรกรรมกันต่อไปอีก ควรนึกถึงพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ท่าน และการทำวิปัสสนากรรมฐาน ก็เป็นเพื่อทางใจยามทุกข์ได้มาก จะผ่อนหนักให้เป็นเบาลงได้ อย่ายึดอบายมุขเป็นที่พึ่งยามทุกข์* ***ขอให้ตั้งใจสวดมนต์ ทั้งพาหุงมหากา และ อิติปิโสเกินอายุหนึ่งจบ และ ปฏิบัติธรรม***

ดิฉันขอกราบระลึกถึงพระคุณในความเมตตาของหลวงพ่อ ที่ท่านมีต่อครอบครัวของดิฉัน ทำให้ดิฉันสามารถดำรงตนอยู่ในศีลในธรรมได้ จนครอบครัวกลับมาสมบูรณ์อีกครั้ง

ขอให้หลวงพ่อท่านมี อายุ วรรณะ สุขะ พละ อยู่เป็นร่มโพธิ์ของศาสนิกชนทั่วไปอีกนานเทอญ...